

Ta první vypráví o starých časech, kdy pro ženu mít dítě za svobodna byla nejen hanba, ale tragédie - zvl. na venkově. Pozor! Někde takový pohled přetrvává ještě dnes! Zvlášť tenhle projev idiotství patriarchátu mého tátu vždycky žral a tak se s ním musel vypořádat.

Druhá povídka je velmi erotická, ale erotika je pro ni nutná, funkční. Něco jsem se dověděl o tom, jak výtvarníci vnímají ženy a jejich krásu. A něco i o takových nedorozuměních, která vzniknou ve dvou či mezi dvěma příchodem „nového života“.

Třetí je klasické „setkání po letech“, s trochou nostalgie a smutku a překvapení. Byla napsaná jako první.

Čtvrtá je trochu zvláštní lamentování staršího pána, s překvapivou pointou.

Pátá je veselá, je o tom, jak moc potřebujeme pro život muziku, jak důležité je ticho a jak je zdravé zpívat- mnohem zdravější než běhání!

Povídka **šestá** je napůl sen a napůl skutečnost...obojí se proplétá. Osnovou je asi to naše ježdění autem, často v zácpách a pohled ženy z „jiných dob“...a zase pointa, kterou byste nečekali.

Sedmá povídka je nejlepší. Je to veselé i romantické vyprávění o bilancování toho, kdo přišel do nebe. Jak to vůbec chodí v nebi? Víme to? Ale ne, a i kdyby, každý z nás má nebe svoje.

Co všechno v životě máme jen „ve své hlavě“. Vyprávění je plné překvapení a obrazů. Návratů do dětství.... Léto na řece, atelier, zimní venkov...

Závěr poslední povídky, rozuzlení, to je prostě rána! Kdybyste čekali všechno, tak tohle ne. Bůh mu (hlavní postavě) splní jeho sen, ale jak!?

Ty příběhy jsou napsané o lidech a pro lidi. Můj táta o nich řekl - Napsal jsem takové povídky, jaké rád čtu...